

holdelse af Den sjællandske Bondestands Sparekasse.

Andreasen: Under Adressedebatten sidste Efteraar ved Rigsdagens Sammen-træden udtalte det Parti, hvortil jeg hører, sin Villighed til at mildne Alberti-Katastrofens Følger. Jeg har ved et Par tidligere Lejligheder her i Tinget i denne Rigsdagssamling rettet Opfordring til Regeringen om at fremkomme med Forslag i saa Henseende, og det er naturligvis med Tilfredshed, at jeg som Repræsentant for adskillige af dem, der uforskyldt ere komne til at lide under Albertis Forbrydelser, ser det foreliggende Lovforslag fremlagt. Jeg mener imidlertid, at et Forslag som det foreliggende meget vel allerede paa et tidligere Tidspunkt kunde have været fremlagt, og det staar for mig som et af de mest alvorlige Spørgsmaal, vi maa kræve besvaret her, om man ved Gennemførelsen af dette Forslag sikres mod, at de mange Mennesker, der navnlig ved Smøreksporforeningen ere interesserede i denne Sag, rammes af Albertis Forbrydelser og sikres mod den Ruin, som jeg mener, det i første Række maa være Rigsdagens Opgave at forhindre. Jeg vil derfor spørge den højt-ærede Minister, om han ved Fremsættelsen af dette Forslag har sikret sig Visshed for, at de mange Mennesker, overfor hvem der fra Sparekassens Side gøres et Krav gældende til et Beløb af $7\frac{1}{4}$ Mill. Kr., undgaa en Fallit. Jeg kan ikke se rettere, end at man, selv om man gennemfører det foreliggende Lovforslag, endnu ikke har Visshed for, at man undgaar en Katastrofe af den Art, og det er et af de Forhold, jeg i særlig Grad hele Tiden har haft min Opmærksomhed henvendt paa.

Jeg mener nu, ligesom det var min Opfattelse, da vi vedtog Bankgarantiloven, at det ikke i første Række er Hensynet til Sparerne, der maa gøres gældende. Nej, Spørgsmaalet er her: Hvad bliver Følgen af, at denne Virksomhed, som nu er standset, Den sjællandske Bondestands Sparekasse, skal under Likvidation og Fallit? I saa Henseende kan jeg ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) i Aftes udtalte. De Bemærkninger, det ærede Medlem fremkom med, faldt i det væsentlige sammen med, hvad jeg under Moratorielovens Behandling her i Tinget udtalte. Jeg mener — og jeg tror, at det Syn deles af alle mine Meningsfæller —, at det er Rigsdagens Pligt at forhindre, at en større Del af de omtrent 800 Sag-

førere, der findes i København, slippes løs og drage ud med Ild og Sværd blandt de Tusinder af Smaaakaarsfolk og Husmænd paa Sjælland, som trues af økonomisk Ruin, hvis vi ikke opnaa en Ordning i denne Sag. Det er Folk, som uforskyldt rammes her, og jeg mener, at vi maa forhindre, at disse Folk blive jagede fra Hus og Hjem. Men den Fare er der, hvis vi ikke skride ind, og den er overhængende nær. Det vilde ikke være hyggeligt at se en saadan Stab af Prokuratorer, et helt Regiment rykke frem for at slagte alle disse Ejendomme, og det Syn ville vi faa at se, hvis vi ikke skride ind. Derfor siger jeg: Det er ikke i første Række Sparerne, Spørgsmaalet gælder; dem, det i første Række gælder, ere de Tusinder af Smaaakaarsfolk, som ville blive dragne med ind her, og som ville blive berøvede den Smule, de have, hvis Sparekassen skal gaa fallit, og Eksportforeningen skal rykke ud med de $7\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Hvis Forholdet kan ordnes saaledes, at Eksportforeningen afvikler sine Sager med 1 Mill. Kr., er der Mulighed for, at de Folk, der staa solidarisk inde for Eksportforeningen, kunne slippe med et Bidrag paa 40 Kr. pr. Ko. Men hvis ingen Ordning træffes, og de $7\frac{1}{4}$ Mill. Kr. skulle betales fuldt ud af disse Folk, betyder det 4—500 Kr. pr. Ko. Det vil altsaa for en Husmand eller for Smaaakaarsfolk, som have 2—3 Kreaturer, og som have været Medlemmer af Mejerierne, betyde en Udgift af 1,000—1,500 Kr., og det ville disse Folk ikke være i Stand til at betale.

Jeg nævnede før, at det ved Bankgarantien for mig heller ikke var det afgørende, at det var Sparerne, der led Tab. Naar jeg gik med til at give Bankgarantiloven min Stemme, var det ud fra den Anskuelse, at vi ikke tør tage Ansvar for, hvad der vil ske, hvis vi ikke ride den Storm af, som her er oppe. Jeg var klar over, at Følgerne af, at man ikke havde gennemført Bankgarantiloven, vilde have været, at en Række af Byggearbejder var blevne standsede, og at adskillige Arbejdere, der havde Arbejds løn til gode, var blevne snydte for disse Penge. En Husmand eller mindre Haandværker, der havde en Veksel paa et Par Hundrede Kr. i en Provinnsbank, vilde den første Dag, den skulde fornys, faa at vide, at den kunde ikke omsættes, den skulde betales. Det vilde gælde Byggehaandværkere lige-saa. De skulde betale, hvad de skyldte Bankerne, det var en Nødvendighed for Bankerne at faa Pengene med det samme,